Tussen de regels

Het verhaal achter het boek

Renée verloor

'Die vrouw die daar Dat was niet mijn kind

Renée (31) kan haar geluk niet op als ze te horen krijgt dat ze in verwachting is van niet één, maar twéé meisjes. Een eeneiige tweeling nog wel! Ze heeft dan nog geen enkel vermoeden van het drama dat haar te wachten staat. Met twintig weken verliest ze eerst haar dochter Joëlle, en een paar dagen later, op vakantie in Spanje, ook nog haar tweede meisje, Féliz. In haar aangrijpende boek *Alles komt goed* vertelt Renée over dit onvoorstelbare verdriet.

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: privebezit

"Nachtmerries... Ze zijn altijd eng. Gelukkig schrik je meestal op tijd wakker. Wat had ik graag gewild dat dat vorig jaar zomer bij mij en mijn vriend Roël ook zo was geweest. Dat zijn nachtmerrie over twee kleine doodskistjes maar gewoon een nare droom was geweest en niks meer dan dat. Maar helaas was dat niet zo. Zonder dat hij het op dat moment doorhad, had Roël onbewust een kijkje in onze toekomst gekregen."

Cadeautje

"Ik was vijfenhalve week zwanger toen we er bij een inwendige echo achter kwamen dat we in verwachting waren van niet één, maar twee baby's. Een eeneiige tweeling! We gingen voor een derde, de laatste, en kregen een vierde cadeau. Ik was er direct heel blij mee, Roël reageerde wat meer behouden. Vooral omdat onze verloskundige ook niet al te enthousiast reageerde: 'Met een eeneiige tweelingzwangerschap heb je meer kans op complicaties.'

MG1916 p04-08 Tussen De Regels tweeling verloren in Spanje.indd 4 23-07-19 16:18

haar ongeboren tweelingdochters

lag, dat was ik niet. *dat net gestorven was...'*

Binnen tien minuten stonden we, totaal verbaasd, weer buiten. De hartjes klopten nog niet, dus het kon nog alle kanten op.
Gelukkig klopten de hartjes een week later wel. Omdat het om een meerlingzwangerschap ging, kwam ik onder de zorg van de gynaecoloog. Ik vond het prima. Lekker veel echo's, dacht ik nog. Helaas gooiden mijn hormonen een paar weken daarna roet in het eten. Plotseling werd ik zo doodziek dat ik echt niks meer binnenhield en de hele dag als een dweil op de bank lag. Het werd met de dag erger en uiteindelijk belandde ik meerdere keren in het ziekenhuis wegens extreme zwangerschapsmisselijkheid en uitdroging. Dit hield ruim negen weken aan. Tegen de tijd dat ik het eindelijk wist te onderdrukken met de juiste zetpillen, was ik alweer bijna vijftien weken zwanger.
Roël had ondertussen die vreselijke droom gehad en zelf had ik ook een raar en onbestemd gevoel dat er iets ergs ging gebeuren. Ik kan niet uitleggen wat voor gevoel dat precies was, maar ik weet nog dat ik tegen mijn zus zei:
'Wedden dat het meisjes zijn, maar dat ze het allebei niet gaan halen?'
En inderdaad, tijdens een controle-echo bleken het meisjes te zijn. Dat gedeelte had ik dus in elk geval goed. Helaas bleken mijn zorgen om hun gezondheid ook gegrond te zijn, want tijdens dezelfde echo werd er plotseling een groot tekort aan vruchtwater bij een van de baby's ontdekt. We werden met spoed naar een gespecialiseerd ziekenhuis gestuurd, waar na een nieuwe echo het zogenoemde tweelingtransfusiesyndroom geconstateerd werd. Hierbij is de bloedsomloop in de baarmoeder niet in evenwicht tussen de twee ongeboren baby's. De één - de 'donor' - geeft alles weg en de ander - de 'ontvanger' - krijgt veel te veel. In ons geval kwam de donor al snel *stuck* te liggen, wat betekende dat ze bijna geen vruchtwater meer had. Een laseroperatie waarbij al hun gezamenlijke bloedvaten dicht werden gelaserd, was hun enige kans om samen te overleven. Die kans bedroeg om precies te zijn 64%. We besloten ervoor te gaan. Doodsbang lag ik in de operatiekamer. Als het maar goed gaat, dacht ik steeds. *Please*, laat het goed gaan.
Het verlossende antwoord kregen we de volgende dag, toen er weer een echo werd gemaakt. Onze meisjes hadden de operatie allebei overleefd en hun hartjes klopten zoals ze moesten kloppen.

'Het was niet zomaar een nachtmerrie, Roël kreeg onbewust een kijkje in onze toekomst'

‘Op het scherm zag ik haar hartje stoppen met kloppen. Opeens was ze dood. Niet te bevatten’

Opgelucht haalden we adem. Nu komt alles goed, dachten we. Die droom van Roël was gewoon voortgekomen uit zijn eigen angst, hij was heus geen toekomstvoorspeller. En daarbij: deze zwangerschap was zo anders dan mijn eerdere zwangerschappen. Het was toch ook logisch dat we bang waren om ze kwijt te raken? We hadden al twee gezonde zoons. We wisten hoe het was om kinderen te hebben en juist dat zorgde voor de angst om er een of twee te verliezen.”

Ongelooflijk

“Helaas gebeurde dat laatste ook. Een paar weken na de laseroperatie overleed onze eerste dochter Joëlle geheel onverwachts. Live tijdens de echo. Al die tijd werden de baby’s streng in de gaten gehouden, juist omdat ze zo’n zware en risicovolle operatie hadden doorstaan, maar op de een of andere manier had niemand het overlijden van Joëlle zien aankomen. Sterker nog: een van onze artsen had een week eerder nog gezegd dat alles goed ging met de baby’s en dat we eindelijk op die mooie, roze wolk mochten gaan zitten. De operatie was echt geslaagd en de bloedsomloop tussen de baby’s was weer goed in evenwicht. Gerustgesteld had ik gevraagd of we dan ook misschien nog een weekje op vakantie mochten. We hadden al twee keer moeten annuleren door mijn zwangerschap, dus hopelijk kon het alsnog. Even lekker met zijn vieren weg en bijkomen van alle spanning die we achter de rug hadden. De laatste keer voordat alle hectiek met de tweeling erbij zou beginnen. Ik was op dat moment bijna negentien weken zwanger en de gynaecoloog zag geen bezwaar tegen dat plan. Met vierentwintig weken is een baby levensvatbaar, dus daarna mochten we niet meer naar het buitenland. Maar of het nu in Nederland of in Spanje mis zou gaan, dat maakte volgens de gynaecoloog niet veel uit.

En toen overleed Joëlle dus, met twintig weken, op de dag dat we ’s nachts op vakantie zouden gaan. Ik was alleen op controle gekomen en zag haar hartje op het scherm stoppen met kloppen. Het was vreselijk. Ik heb geschreeuwd en gehuild. Joëlle was de baby waarmee het al die tijd goed was gegaan en nu was ze opeens dood. Ik kon het gewoon niet geloven.
Ik had geen idee waar ze precies vandaan kwamen, maar er stonden plotseling wel vier artsen om me heen. Troostend aaiden ze over mijn arm en over mijn buik, maar voor mijn gevoel werd ik door hen keihard in de ligstoel gedrukt. Al snel begonnen ze over de andere baby. Met haar ging alles goed, haar waardes waren prima. Ik kon het niet meer bevatten. Hoe konden ze nou al zo snel over de andere baby beginnen, terwijl mijn ene dochter net was overleden? Ongelooflijk, mijn baby was dood! Het was alsof ik uit mijn lichaam trad en boven mezelf en alle artsen zweefde. Die vrouw die daar lag, dat was ik niet. Dat was niet mijn kind dat net gestorven was…”

Volkomen veilig

“Hoe raar het misschien ook klinkt, we zijn die nacht alsnog op vakantie gegaan. Juist omdat onze arts er zelf over begon en het volgens haar wel goed zou zijn voor ons. Met de nog levende baby kon niks gebeuren. Roël heeft het wel vijf keer gevraagd. Na Joëlles overlijden had ik hem direct gebeld om te vragen of hij naar het ziekenhuis kon komen. Dat onze dochter net overleden was, durfde ik hem toen nog niet te vertellen. Pas toen hij gehaast binnen kwam rennen, vertelde ik hem in tranen wat er was gebeurd. Ook hij was in shock.
Verslagen luisterden we hand in hand naar de uitleg van de gynaecoloog. Door de laseroperatie was het vlies van Joëlle aan de achterkant losgekomen en heel langzaam om de navelstreng gaan draaien. Uiteindelijk was het zo strak komen te zitten dat de bloedtoevoer was afgesneden. Joëlle kreeg geen zuurstof meer en haar hartje was gestopt. Een onverwacht overlijden. De kans daarop was minder dan één procent geweest, maar het was dus wel gebeurd. Het viel in de categorie ‘complicaties door operatie’.
Opnieuw begon onze arts over onze andere baby. Met haar ging het echt prima. Zij lag goed in haar vlies en merkte verder niks van het

MG1916 p04-08 Tussen De Regels tweeling verloren in Spanje.indd 6 23-07-19 16:18

overlijden van haar zusje. De verwachting was dat zij verder zou groeien en Joëlle langzaam aan de kant zou duwen. Omdat ze eeneiig waren, kon Joëlle niet alvast geboren worden. Ze kwamen samen, maar pas als de levende baby voldragen zou zijn. Vandaar dat onze arts ook geen enkele medische reden zag om niet op vakantie te gaan. Alles zag er goed uit. Vliegen, warmte, zwemmen, eten - het zou

allemaal geen negatieve invloed hebben op de rest van de zwangerschap. Het was volkomen veilig om te gaan.
Dus daar gingen we. Compleet in de rouw. Op zich was het warme zonnetje wel lekker en het was ook een opluchting om even weg te zijn van alles wat er was gebeurd. Tenminste, heel even dan. Al snel besefte ik dat we ons in Spanje net zo rot voelden als thuis. Ik had steeds het gevoel dat we Joëlle achterlieten, maar besefte dan weer dat ze gewoon nog in mijn buik zat. Het was zo

BOEKENACTIE

Mijn Geheim mag 3 exemplaren weggeven van *Alles komt goed* . Wil je kans maken op een exemplaar? Mail dan o.v.v. 'Alles komt goed' naar redactie@mijngeheim.nl en vergeet niet je adresgegevens te vermelden. Meedoen kan tot 20 augustus 2019.

vreemd. Normaal gesproken ben je na een overlijden bezig met het regelen van een uitvaart, maar in ons geval konden we niks doen. We waren compleet machteloos.
Op de vierde vakantiedag dacht ik vruchtwater te verliezen en doodsbang meldden we ons bij een plaatselijk ziekenhuis. Vele zenuwslopende uren volgden, maar na uitgebreid onderzoek bleek het geen vruchtwater te zijn. Met preventieve antibiotica gingen we weer terug naar ons vakantieadres. Natuurlijk belde ik de volgende ochtend onze arts in Nederland. Ik was zo bang en wilde alleen nog maar naar huis, zodat we direct door konden naar ons eigen ziekenhuis. Maar volgens onze arts klonk alles nog hetzelfde en was er geen reden om vervroegd terug naar Nederland te komen. Zij zou mij waarschijnlijk toch niet opnemen, dus waarom bleven we niet gewoon in Spanje? We zouden maar acht dagen blijven, dus voordat ik het wist, waren we weer thuis. En dan zouden we er echt tegenaan gaan. Had ik toen maar geluisterd naar mijn eigen intuïtie. Wie weet of het dan misschien anders was gelopen…"

Krampen

"Twee dagen later beviel ik in een bloedhete caravan totaal onverwacht van onze andere dochter, Féliz. Ik ging even naar de wc na een dag buikkrampen. Ik dacht echt dat het buikkrampen waren: het voelde niet als weeën en bovendien ging alles toch goed met de andere baby? Ik kon dus niet aan het bevallen zijn. Maar plotseling stak haar beentje eruit. In shock trok ik mijn boxershort omhoog, maar voordat ik het wist, glibberde ze er helemaal uit. Totaal in paniek staarde ik naar de opgekrulde baby in mijn boxershort. Dit kon niet. Dit mocht niet! Wat moest ik doen?
Roël was net met onze zoons naar de speeltuin. Ik was helemaal alleen. Wat kon ik doen? Met mijn hart in mijn keel schuifelde ik naar de tafel - slechts een paar passen verderop, gelukkig - om mijn telefoon te pakken. Ik belde Roël, maar hij

MG1916 p04-08 Tussen De Regels tweeling verloren in Spanje.indd 7 23-07-19 16:18

‘Onze meisjes waren al helemaal af. Twee koude, stille kindjes die niet bewogen en niet huilden’

nam niet op. Na nog twee keer proberen, besloot ik 112 te bellen. Ik voelde Féliz zachtjes bewegen, maar durfde niet meer te kijken. Ik had geen idee wat ik met de situatie aan moest. Wat als ik haar zou pakken en de andere baby dan ook kwam? Wat moest ik dan doen met hun navelstrengetjes? Ik kon het niet, niet alleen. Er moest zo snel mogelijk een ambulance komen.
Uiteindelijk kwam die ook, twintig minuten later. Roël was ondertussen al teruggekomen met de jongens en voor de tweede keer die week had ik mijn grote liefde moeten vertellen dat onze dochter, nu de andere, overleden was. Het was afschuwelijk. Féliz was inmiddels al gestopt met bewegen, maar waarschijnlijk hadden ze toch niks voor haar kunnen doen. Ze was net iets te jong om levensvatbaar te zijn.”

Trots

“In het ziekenhuis is niet veel later Joëlle geboren. Roël kon er niet bij zijn. Er moest iemand bij onze zoontjes blijven, dus hij deed de jongens en ik deed de meisjes. Gelukkig hebben we ze wel samen kunnen vasthouden. Daar wachtte ik expres mee tot Roël eindelijk bij mij kon zijn. Het was een zeer verdrietig, maar tegelijk ook mooi moment. Onze meisjes waren al helemaal af. Twee koude, stille kindjes die niet bewogen en niet huilden. Met mijn vinger streelde ik voorzichtig hun lange vingertjes, ze hadden zelfs al nageltjes. De rest van hun lijfjes durfde ik niet aan te raken, bang dat ik hun tere huidje zou beschadigen.
Gelukkig nam de Spaanse verpleegkundige veel foto’s van ons. Daar ben ik haar nog steeds erg dankbaar voor. Het is het enige wat we van onze dochters hebben, want een uur later - het was inmiddels al nacht - moesten we ze al afgeven en werd ik naar de kraamafdeling gebracht. De volgende ochtend werd ik ontslagen. Ontredderd en lamgeslagen vlogen we die middag nog terug naar Nederland. Onze meisjes konden helaas niet met ons mee. Ze moesten officieel gerepatrieerd worden en kwamen negen dagen later aan. Uiteindelijk hebben we ze gecremeerd en nu staan ze in een mooie urn bij ons in de kast. Onze prachtige meisjes op wie we zo trots zijn...” ■

Het boek

Op een dag besloot Renée Brouwer haar ervaringen op papier te zetten. Het bleek helend te werken en het leidde uiteindelijk tot de roman *Alles komt goed.*
Kijk voor meer informatie op *www.prachtigverhaal.nl* of volg *Alles komt goed* op Facebook en Instagram via *@alleskomtgoed.*

Leesfragment

Wat zou je doen als je voor vijf seconden een glimp van je toekomst zou mogen zien? Zou je het doen? Zou je even buurten bij jezelf over vijf of over tien jaar, ongeacht de betekenis van de kleine filmframes die je te zien zou krijgen? En zou het genoeg voor je zijn? Of zou het juist voor alleen maar meer vragen zorgen?
Wat als we vorig jaar op vakantie een glimp van nu hadden kunnen zien? Ik vraag het me af. Weer op het strand in Spanje, ditmaal in een ander plaatsje. De jongens lekker in de aanslag met hun emmertjes en schepjes en wij genietend van de zon. Was het vooruitzicht genoeg geweest? Of had het alleen maar voor meer vragen gezorgd?
Op zich is het een mooi en geruststellend beeld, zeg ik tegen mezelf. De jongens een jaartje ouder en iets zelfstandiger, Roe en ik nog steeds blij met elkaar. Maar was het me in die vijf seconden toch misschien ook opgevallen? Het ligt eraan vanaf welke afstand ik onszelf had bekeken…
Ja, misschien had ik het gezien, maar waarschijnlijk alleen datgene wat iedereen ziet die ons nu bekijkt. Niet de rest. De verslagenheid, het verdriet, de angst… Roe en ik weten het allebei goed te verbergen onder onze strandhoed en achter onze zonnebril, maar ondertussen is het chaos. Eén grote chaos. In ons hoofd, in ons hart. Ik zucht. Alle badgasten om ons heen hebben totaal geen idee wat er gaande is. Het enige wat zij zien, is een leuk en gelukkig gezin met twee vrolijke, drukke jongens. Het liefst schud ik ze allemaal door elkaar en schreeuw ik ze één voor één toe: WIJ ZIJN NIET AAN HET GENIETEN. EN WIJ ZIJN NIET GELUKKIG.
Ons kind is gisteren overleden en nu zitten we hier. In het ó zo zonnige en mooie PalaFUCKINGmós…

Uit privacy-overwegingen zijn de namen in dit verhaal gewijzigd.

MG1916 p04-08 Tussen De Regels tweeling verloren in Spanje.indd 8 23-07-19 16:18